

Sínode 2021-2023

Síntesi de la Fase diocesana

Bisbat de Girona

Diumenge 17 d'octubre de 2021, vam iniciar a la Catedral la fase diocesana del Sínode 2021-2023, presidits per Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona. La celebració de l'Eucaristia va estar precedida d'una aportació del Dr. Salvador Pié sobre la sinodalitat en la vida de l'Església i les perspectives que se'ns obrien amb aquesta convocatòria del papa Francesc a tot el poble de Déu.

Dos mesos abans s'havia constituït la comissió diocesana que ha impulsat la consulta i que ha tingut la missió d'exercir el discerniment entre l'ampli conjunt d'aportacions que han fet arribar els grups i algunes persones a títol individual. Formada per tres laics, dos consagrats i tres preveres han tingut la responsabilitat d'elaborar aquesta síntesi que és la contribució de l'Església de Girona al camí eclesial del Sínode 2021-2023.

I. UNA RELECTURA DE L'EXPERIÈNCIA SINODAL A LA DIÒCESI

1. Més de dues mil persones han participat en la fase diocesana

Comptant que molts no n'especifiquen el nombre, les dades que han arribat a la comissió recullen que són 2.058 les persones que han intervingut en més d'un centenar de grups i encontres sinodals realitzats en la major part del territori diocesà. N'hi ha hagut d'altres que han fet arribar la seva aportació a nivell individual. Tothom estava cridat a participar però no es pot dir que hi hagi hagut una resposta massiva, potser per desconeixement, desconfiança o una certa desesperança.

2. De la sensibilització inicial a la implicació progressiva

Amb el seu to formatiu i orant, la jornada d'inici de la fase diocesana va servir com a tret de sortida d'unes setmanes de sensibilització i explicació del treball sinodal. Tant els membres de la comissió diocesana com alguns professors de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Girona van recórrer la diòcesi en encontres de caràcter parroquial o interparroquial, amb els membres de la vida consagrada, amb els arxiprestes i amb els diversos moviments i serveis de l'apostolat seglar. Alguns grups i institucions es quedaren al marge. L'objectiu era

informar, formar i animar cara a l'exercici de la sinodalitat, en escolta els uns dels altres, i tots a l'escolta de l'Esperit.

3. **Diversitat de convocatòries i de formats metodològics**

En el treball realitzat hi ha hagut molta varietat i riquesa. El nombre de sessions oscil·la entre una i cinc. Ha estat una oportunitat de represa de l'activitat després de les etapes més dures de la pandèmia. En alguns llocs s'han fet convocatòries molt àmplies, també als menys habituals o allunyats; en altres s'han circumscrit al consell pastoral de la parròquia o a altres grups ja constituïts. S'han fet encontres de caràcter interparroquial. S'han suggerit espais previs d'oració en escolta de l'Esperit o s'ha realitzat l'aportació en el context de la missa dominical o en espais festius més amplis. Els encontres dels grups d'algunes parròquies dels pobles petits han estat significatius. En alguna ocasió potser ha costat captar suficientment la metodologia d'escolta de l'Esperit que el Sínode ofereix.

4. **Una radiografia de la realitat diocesana**

Hem obtingut una instantània d'ample espectre de la diòcesi. Els resums rebuts sumen uns 250 folis de reflexions. Són moltes les persones que, sentint-se convocades, han participat a través d'un dels grups de reflexió, més o menys nombrosos. També altres que, en família o individualment, han fet les seves apreciacions. Totes les aportacions obren camins d'il·luminació de la realitat diocesana i assenyalen el sentir del poble de Déu, aquí i en l'hora actual.

5. **Sobretot laiques i laics, però pocs de les generacions més joves**

La majoria dels participants han estat laics i laiques de mitjana edat i grans. Grups d'adolescents de la catequesi, d'alguns moviments i d'una escola catòlica, -pocs pels que hi ha en el conjunt real de la diòcesi- han participat en el treball sinodal i han fet aportacions apreciables. Per tant el nombre de persones joves ha estat poc nombrós; es desconeix si s'ha intentat implicar els joves que estan integrats en les activitats caritatives i en els moviments educatius de les parròquies.

6. **Amb el concurs significatiu dels clergues i els consagrats**

A més de la contribució col·lectiva feta a través de les reunions mensuals dels arxiprestats, un setanta cinc per cent dels preveres i diaques amb responsabilitats pastorals ha promogut la consulta. Potser els més joves hi han participat menys. Ha estat destacable la sinodalitat viscuda entre els consagrats, que no s'han acontentat en reflexionar en el si de la pròpia comunitat, sinó que han creat espais intercomunitaris per a compartir el camí sinodal i fer arribar conjuntament les seves consideracions.

7. **No ens n'hem sortit d'arribar als menys habituals o allunyats**

Sobretot hi han intervingut els fidels que participen habitualment en la vida de les parròquies, les comunitats i els moviments. En alguns llocs, aquest col·lectiu

s'ha eixamplat per la distribució de qüestionaris a persones menys habituals que potser no s'haurien integrat en un grup. Malgrat els esforços d'algunes parròquies i moviments, la resposta de persones allunyades –a l'interior o a l'exterior de la comunitat- és exigua.

8. **La veu profètica de les minories**

En molts grups s'ha pogut veure que l'aportació senzilla d'algú, minoritària, esdevenia acceptada per altres que potser no l'havien percebut. A vegades ens podem deixar dur pel què diu una majoria i donem aquesta intuïció com la millor, però no podem obviar que, en ocasions, l'Esperit s'obre camí a partir d'esclètxes més humils i minoritàries que sense soroll li serveixen per obrir-se pas.

9. **S'ha mirat molt cap endins i no tant cap enfora**

Caient en un cert «eclesiocentrisme», s'ha reflexionat més sobre la comunitat eclesial i la seva reforma que no pas sobre la presència de cada cristià en la societat plural a la qual pertany. S'intueix una necessitat d'«entrenar» la mirada cristiana sobre la vida i la societat perquè costa donar respostes als reptes més immediats i disruptors. Es reclama trobar noves maneres de sintonitzar amb la gent i caminar amb tothom, viure el temps present com una oportunitat més que com una amenaça intimidant i superar l'obsessió per la uniformitat.

10. **Agraïment per la convocatòria i escepticisme pels resultats**

Segurament que és la primera vegada que es pregunta el parer al poble de Déu d'una manera universal i institucional. La consulta sinodal ha estat una oportunitat de «caminar junts», que ha facilitat que tothom que ho volgués tingués veu, tot i que alguns han apuntat desconfiança sobre el resultat final del procés. Tanmateix la majoria creu que està essent una ocasió d'escoltar-nos els uns als altres, deixar ressonar la veu de l'Esperit i, en la diversitat, sentir-nos coresponsables del futur de la fe cristiana a casa nostra.

II. **UNA RELECTURA DE LES CONTRIBUCIONS RECOLLIDES**

■ **ALEGRIES, FORTALESES I OPORTUNITATS**

11. **Reconèixer el valor de l'experiència sinodal**

Molts s'han sentit no escoltats durant molt de temps i ara han viscut l'alegria de veure's convocats. Alegria de «caminar junts» i recuperar l'essència sinodal de l'Església. Alegria d'adonar-se que l'Església és, ha de ser, la «gran casa de tots»: tothom és benvingut a dir la seva malgrat les diferències d'edat, de formació, de punts de vista, de responsabilitats i funcions, d'implicació o adhesió. Alegria de veure que «encara hi som a temps» de tornar a l'essència del cristianisme i de

millorar la relació de l'Església amb una societat, la nostra, que estimem. La sinodalitat és una concepció i un mètode eclesial que ha tornat per quedar-se.

12. **Centrar-se en l'essencial**

Les comunitats senten una crida a viure en la simplicitat i en la confiança en Déu, a centrar-se en Jesús i el seu evangeli. Es demana reprendre l'essencial, recordar en qui creiem i què creiem i desempallegar-nos del que és innecessari, especialment d'estructures que ara ens donen seguretat. Tant a nivell personal com comunitari es veu la necessitat d'habituar-nos més a discernir i prendre les decisions a partir de la concordança amb l'Evangeli, encara que sovint això inquieti: *El qui afirma que està en ell ha de viure tal com Jesús vivia (1Jn 2,6).*

13. **Valorar la fe silenciosa i anònima**

Són molts els que estimen l'Església i donen el seu temps per ella. Es tracta de persones que han intentat viure l'Evangeli amb senzillesa, enmig de l'allau de canvis dels quals han estat testimonis. Alguns fan el retret d'haver estat educats en la por i la restricció més absolutes. Generacions més joves agraeixen l'acompanyament rebut. Molts viuen amb el sentiment de no haver sabut transmetre la fe. Alguns van experimentar els nous aires que havia portat el Concili i no acaben d'entendre alguns posicionaments actuals. I malgrat tot continuen en les comunitats, implicats i fidels, i en ocasions pals de pal·ler d'algunes iniciatives eclesials.

14. **Reprendre l'esperit del Concili Vaticà II**

¿Pot ésser el Sínode una ocasió per a l'actualització dels fruits que va impulsar l'Esperit a l'Església del Concili i que va promoure tantes il·lusions? S'ha pensat en el camí recorregut. S'ha recordat, poc, el Concili Provincial Tarraconense, fita del «caminar junts» de les Esglésies del nostre país. S'ha comprovat que queden encara alguns trams a recórrer en la visió de l'Església com a comunió, en la concepció del poble de Déu, en la igual dignitat de tots els seus membres

15. **Resistir a lamentacions estèrils**

Es percep de manera incisiva que hi ha un «món» que s'acaba, i que una determinada manera de viure i de ser cristià, pròpia d'una societat de cristiandat, ha arribat a la seva fi. Es demana no caure en el pessimisme ni en el fatalisme. Cal preguntar-se com transitar aquesta etapa sense viure-la com un fracàs personal i col·lectiu, exercitant una mirada des de la fe: ¿Què ens diu Déu en la situació de pobresa que vivim com a Església en tantes parròquies i moviments? Més que lamentar-nos o enyorar, s'insta a discernir positivament l'actitud més adient per comprendre i viure amb serenor i confiança en Déu la situació en què estem.

16. **Innovar i adaptar-se a una situació minoritària**

Existeix un ampli consens a demanar un canvi de direcció en el «caminar junts» d'una Església empobrida i més minoritària. S'apunta a la creativitat i la reinven-

ció, a la unió d'esforços i la concentració, comptant amb la participació de tot el poble de Déu. Es vol superar la inèrcia de «fer les coses com sempre s'han fet», un «anar fent» que es transforma en rutina estressant, en un no canviar res. Molts reconeixen que la renovació només es pot produir si hi ha una conversió autèntica dels membres del Cos de Crist, fonament de tota reforma eclesial.

17. **Establir ponts de diàleg amb la societat**

Malgrat l'existència de tendències laïcistes en l'entorn, en general les comunitats no sembla que optin ni pel tancament ni per la temptació sectària. Els documents palesen la convicció que l'Església no ha rebut com a única missió la cura dels seus fidels; la comunitat eclesial –ordenats, consagrats i laics- rep els dons de Déu no només per a ella sinó per a tot el poble, a qui els ha d'oferir amb amor i respecte. Hom diu que no siguem nosaltres mateixos, la pròpia Església, qui ens allunyem de la societat ni tallem els ponts de diàleg alimentant -per omissió nostra- un perillós i poc democràtic laïcisme.

18. **Comunicar des de la humilitat**

Real o no, l'Església té la imatge de ser una institució que ho sap tot millor que els altres. És vista com un centre de poder i no com el conjunt de tots els fidels. Alguns dels nostres comportaments durant la història han contribuït a fixar aquesta representació en l'inconscient col·lectiu. Es demana dialogar amb la societat des de la humilitat i el reconeixement dels errors del passat, obrint els ulls, la ment i les mans a les necessitats dels interlocutors, endinsant-nos en el que viu la gent, unint la veritat i l'amor. Diàleg en positiu, oferint pacientment a tothom la vida i els valors de l'Evangelí, sabedors que són diversos i llargs els camins que poden conduir una persona cap a la fe.

■ **DEBILITATS, FERIDES I RESISTÈNCIES**

19. **Desanimats per l'empobriment comunitari**

Hi ha batejats que continuen pensant que l'Església és un afer exclusiu del clergat o d'alguns especialistes; s'accontenten a seguir passivament i no es plantegen assumir responsabilitats. En graus diversos, es detecta feblesa en el sentit de pertinença a les comunitats, contagiades potser per l'individualisme que es manifesta avui en l'acceptació d'una creença. Tot i admetre la diversitat de graus d'adhesió, es considera que les comunitats no tenen els vincles fraternals que haurien de tenir. L'escassetat i l'envelliment generalitzats són viscuts amb pena i resignació; la poca resposta a la indicació de convocar als no habituals i als allunyats és mostra d'aquest desànim i de la dificultat de sortir de la pròpia zona de confort.

20. **Posats a prova per les ideologies**

En algunes aportacions costa destriar el *sensus fidei* genuí de les simples expressions que vénen de l'opinió pública, interessos de grup o manifestacions de les

convencions socials. Cal discernir i diferenciar entre la fe i les ideologies. En el treball sinodal, ¿ens hem deixat guiar realment per l'Esperit o per idees nostres ja preconcebudes? Algunes expressions de poca cordialitat en l'acceptació d'alguns posicionaments del Magisteri, que arrela en la missió i l'autoritat de Jesús, poden provenir d'aquesta confusió.

21. Incòmodes amb el pes institucional

Hi ha tradicions, formes i normes que han deixat de ser compreses per moltes persones de les mateixes comunitats. S'esmenten reiteradament les limitacions d'accés de la dona a diversos oficis i ministeris, la no opcionalitat del celibat en els preveres i el sistema de designació dels pastors. Es percep el trauma dolorós que han suposat els escàndols eclesials relacionats amb abusos de tot tipus i la distància que s'ha produït entre els fets i el seu reconeixement. Si bé es valora l'augment de la transparència en les finances eclesials, també hi ha algunes queixes sobre la gestió del patrimoni i la disposició a donar-li una funció social.

22. Desmoralitzats per la dificultat de transmetre

L'ostensible absència dels joves en els àmbits eclesials preocupa i entristeix. El món adult ja no opera com a transmissor de la tradició cristiana, ja sigui perquè n'ha abdicat voluntàriament o bé perquè no se sap com fer-ho ni de quina manera competir amb el pensament social dominant. En general, es constata la dificultat del diàleg i l'anunci a la societat per indiferència o manca de reciprocitat. En els àmbits generadors del pensament, l'Església i el missatge cristià són vistos com a fets anòmals i anacrònics; arriben a despertar curiositat però no un interès real.

23. Inintel·ligibles en el llenguatge

És un dels punts més constants en totes les aportacions. Es considera que els llenguatges utilitzats per l'Església són difícils d'entendre i es demana tenir cura d'adaptar-los a la cultura d'ara, fer-los més assequibles, populars i inclusius, i utilitzar millor els nous formats de la cultura digital. Cal fugir de l'exotisme i fer un esforç pedagògic considerable. En concret, la majoria dels grups posen en qüestió el llenguatge i la simbologia de la litúrgia, i sobretot de la missa; si pensem l'Eucaristia com a font i cim de tota la vida cristiana, és un autèntic problema que tants manifestin sentir-se incòmodes amb la seva realització actual.

24. Fragmentats per desavinences

Tot i una certa tendència a amagar els conflictes, es lamenta la manca d'unitat. A la nostra comunitat diocesana a vegades es viuen les diferències amb prevenció, potser per desconeixement o per prejudicis cap a col·lectius, moviments o persones. Es demana sumar i no competir, obrir-nos a totes les realitats, conèixer-nos més i crear més comunió, buscant i produint espais on sentim que tots som membres de la mateixa família. Les desavinences internes creen confusió, són un contratestimoni i dificulten el discerniment evangèlic dels fets.

25. **Provats pel clericalisme**

Es veu la necessitat d'aprofundir en la naturalesa i missió del ministeri ordenat i en les seves formes d'exercir-lo en una Església tota ella responsable de la missió. El clericalisme està arrelat en la psicologia de molts pastors i també en la comoditat i les exigències de molts fidels; té, per tant, un caràcter bidireccional. Es parla de manca de compromís dels laics, de soledat dels rectors i de clericalització de laics en algunes parròquies. Es veu necessari enfortir el sentiment d'interdependència i coresponsabilitat.

26. **Necessitats de coherència, especialment amb els pobres**

Es demana «ser cristians les vint-i-quatre hores del dia». Es reclama coherència entre el «dir» i el «fer» i evitar la incongruència evangèlica tant en els pastors com en els fidels. Hauríem de ser reconeixibles per una vida lliure, transparent i austera, que sigui autènticament evangelitzadora. Es diu que al marge del nostre «caminar junts» hi queden malauradament molts pobres, malalts i descartats. Es valora bé el treball eclesial de Caritas i es demana ser una Església pobra i per als pobres, concepte tanmateix que es reserva més a la institució que no pas al compromís de cada cristià de viure, com Jesús, sòbriament i al costat dels pobres.

■ **CONVERSIONS I PROPOSTES AMB MAJOR RESSONÀNCIA**

27. **Anar sempre a Jesús**

Hem de posar l'Església en relació amb Jesús per a poder ser una font enmig de la plaça, un lloc on sentir-se acollit (p. 16).¹

Centrar el pensament i l'acció de les nostres comunitats i de cada cristià en Jesús, viure com ell va viure i continuar proclamant el missatge que ell va proclamar. Aquesta és l'única cosa que compta: la vida de fe i caritat, rica i plural, de tot el poble cristià, que ha de mirar de ser cada dia més evangèlica. *Tinguem la mirada fixa en Jesús, el capdavanter de la fe i el qui la porta a la plenitud* (He 12,2).

28. **Tenir cura de la interioritat de les persones**

Molta gent busca espiritualitat, però no ens veuen a nosaltres com a testimonis verídics d'un coneixement espiritual (p. 79).

Crear i oferir espais per a redescobrir el sentit de la pregària personal, l'escolta de la Paraula de Déu, la pràctica del silenci i l'exercici de la meditació. Només educant i acompanyant una espiritualitat sòlida –especialment en les noves generacions– es podrà enfocar adequadament la vida cristiana i superar pràctiques i hàbits potser massa exteriors. Més enllà de la demanda insistent de revisió de la

---

¹ Les pàgines esmentades es refereixen al document de resum de les aportacions rebudes en la Fase diocesana del Sínode 2021-2023 a la diòcesi de Girona.

litúrgia, cal crear espais oberts on hi puguin tenir acollida i cabuda persones que es troben en recerca de sentit o d'espiritualitat.

29. **Formar per un cristianisme robust**

És necessària la formació dels cristians per a poder donar resposta a inquietuds i dubtes... No perdem el desig d'aprofundir en la nostra fe (p. 78).

Accentuar l'educació i la catequesi de laics i laiques, joves i adults, tant per la maduració de la fe com oferint eines adequades per a desenvolupar les tasques que siguin necessàries en la comunitat. Espais on preguntar-nos amb sinceritat com és i com vivim la nostra fe. Els capellans, que també han d'actualitzar la seva formació, han anat cridant a la col·laboració però sovint la gent es troba faltada de preparació. Cal també dedicació a les famílies i veure-les com autèntiques esglésies domèstiques. Tota la formació s'ha de plantejar de tal manera que ajudi a explicar la fe en un món difícil i crític i poder *donar una resposta a tothom qui demani raó* de la nostra esperança (cf. 1Pe 3,15).

30. **Capacitar-se per a dialogar amb la societat tal com és**

La transformació de la societat no es fa des de d'una postura de superioritat sinó des de dintre, a l'estil de l'encarnació de Jesús (p. 92).

Es destaca la importància d'una Església inserida en el context social, coneixedora de l'entorn i formant part de la cultura del país. Cal que pastors i fidels s'esforcin a obrir espais que propiciïn acostaments i diàlegs. Hi poden ajudar Càritas, l'escola cristiana, el lleure, les celebracions populars, els moviments, l'ensenyament de la religió en els centres públics i tantes altres oportunitats de contacte entre l'Església i les persones que no hi estan vinculades. Diàleg personal i institucional, bastit en l'escolta i el reconeixement mutu, i en l'acollida de les coses bones que uns i altres podem aportar i compartir cara al bé comú. En concret, en una diòcesi amb una pluralitat religiosa creixent, se subratlla la necessitat de crear ponts i lligams amb les altres religions i espiritualitats.

31. **Ser més missioners**

Generar projectes que siguin atractius per a persones de diversa procedència i vocació, posant totes les nostres forces i recursos al servei de la missió (p. 50).

Creiem, i per això parlem (2Co 4,13): la missió era un dels tres enunciats del Sínode i la seva acollida ha quedat una mica per sota de les expectatives. Potser denota el poc impuls missioner de les nostres comunitats, un aspecte en el qual convé una autèntica conversió. Cal sortir a l'encontre de les persones i, en primer lloc, retrobar molts cristians desil·lusionats, apartats o confosos. I no podem passar per alt, per por o per vergonya, que l'anunci explícit de Jesucrist i la convocatòria a formar part de la seva comunitat és el centre de tota l'evangelització.

32. Entomar seriosament el tracte amb les noves generacions

Els joves necessiten ser escoltats. Només així podran ser acollits a la comunitat tenint en compte les seves inquietuds (p. 92).

Hem de treballar en tots els camps per anar vençant la ruptura generacional que experimentem. A part dels que tenen una identitat creient més definida, hi ha molts joves que participen en activitats educatives o caritatives de l'Església a qui se'ls ofereix poc -o defugen- anar més enllà. Entre aquest desinterès i el desconcert dels adults, els grups sinodals suggereixen buscar camins i espais d'acollida i diàleg, d'acceptació i de transferència de responsabilitats. A més dels instruments que ofereix la cultura digital, l'acompanyament personal i els grups o moviments poden ajudar els més joves a descobrir, elaborar i viure un projecte de vida segons l'Evangelí, que els insereixi també en la comunitat eclesial.

33. Recuperar l'estil dels començaments

Només vivint com autèntiques comunitats d'amor fraternal aconseguirem ser testimonis de l'Evangelí i transmetre al món el goig de la fe (p. 91).

No es tracta només d'organitzar-nos millor, sinó de descobrir com expressar l'Església en una situació de minoria. En una societat individualista i de vincles efímers, moltes persones que senten una gran soledat cerquen refugi i escalf; en molts indrets no es troben grups amb qui compartir i sentir-se acompanyat en la fe. S'esmenta sovint el model dels primers cristians i les seves comunitats. Es convida a treballar per edificar petites comunitats que expressin i comuniquin la joia de la fe, acollidores de tothom vingui d'on vingui, no autorreferencials sinó obertes als problemes dels barris i dels pobles. La parròquia hauria d'esdevenir l'espai comú d'aquestes petites comunitats més properes i de talla humana.

34. Caminar cap a parròquies més sòlides i més plurals

Que es pensi i es planifiqui un reagrupament de parròquies per poder atendre degudament tots els serveis [...] establint uns nuclis fixos habituals (p. 115).

Actualment la diòcesi compta amb 380 parròquies, moltes amb poca població i culte només ocasional. Les aportacions de les comunitats més petites insisteixen a valorar l'esperit de família que s'hi viu però alhora constaten la dificultat d'anar gaire més enllà de les celebracions. Es comprèn l'actual proposta de concentració del culte i dels serveis. Es proposa caminar cap a nous espais interparroquials on les persones puguin trobar-hi tot el que l'Església ha d'oferir; llocs on el primordial sigui compartir, viure i celebrar la fe, acollint la diversitat que es dona actualment en el poble cristià.

35. Revisar el model eclesial heretat

Cal abandonar un model d'Església clericalitzada i escoltar l'Esperit que es manifesta en els carismes de tots els creients (p. 120).

S'insta a repensar l'«status quo» de l'actual model eclesial. Es demana un major protagonisme de laïques i laics tant en les missions internes com externes de la comunitat. Cal esforçar-se a desterrar el complex de superioritat del clergat i revisar els seus processos de formació. Hi ha un acord molt majoritari en què cal deixar enrere el rol subaltern que tenen les dones en l'imaginari, el llenguatge, els comportaments i algunes normes eclesials, que es consideren fruit d'una cultura i una mentalitat actualment depassades. Es reclama una major participació del poble de Déu en l'elecció dels pastors tal com ja s'havia produït en algunes etapes de la història. Es postula un discurs que no comenci sempre pel «no», civilitzat, magnànim amb tantes situacions noves que avui viuen les persones. Es creu que s'han de revisar les estructures eclesials massa «pesants», que són herència del passat i que ja no són funcionals en l'actual etapa de la nostra comunitat.

III. UNES PROPOSTES PER AVANÇAR EN LA SINODALITAT

Diversos grups indiquen la voluntat que l'experiència sinodal que s'ha viscut durant aquesta fase diocesana no s'aturi i pugui continuar en els àmbits on ha estat realitzada. A més d'algunes propostes que ja consten en la resta del document, la comissió diocesana vol aportar cinc suggeriments operatius per tal d'adequar i enfortir el nostre «caminar junts» en l'esperit del Sínode 2021-2023:

36. Esforçar-se en comunicar que «Església» ho som tots

En moltes aportacions s'entreveu que l'ús del concepte i la paraula «Església» es limita sovint a la institució, i encara reduïda a la seva jerarquia. Cal fer un esforç comunicatiu que ajudi a avançar en la comprensió de l'Església com a poble i família de Déu, com el «caminar junts» de tots els batejats (preveres, consagrats i laics) diferents en edat, punts de vista, funcions o graus d'adhesió.

37. Passar de la fragmentació a la integració

Ens cal fomentar una major coordinació i integració del nostre «caminar junts» a nivell diocesà. Comunitats parroquials i arxiprestats, preveres i diaques, comunitats de vida consagrada, moviments i serveis necessiten reforçar el sentiment de pertinença a una mateixa Església local i viure espais diocesans on enfortir els vincles i valorar adequadament la diversitat i l'equilibri de carismes.

38. Formar per al discerniment comunitari

Un dels dèficits que s'han experimentat en la consulta ha estat en el camp de la pràctica del discerniment. Es tracta d'insistir en una formació metodològica on hi ha de tenir un paper fonamental l'escolta mútua, la confrontació amb la Paraula de Déu, la pregària i la verificació dels signes del temps. Cal preparar les persones

i les comunitats per mirar de reconèixer i acollir la voluntat de Déu en la situació que es viu, superar rutines i encaminar-se cap un nou escenari comunitari.

39. Replantejar la funció i el funcionament dels consells pastorals

A nivell parroquial, arxiprestal i diocesà són els instruments privilegiats de l'exercici de la coresponsabilitat de tots els membres del poble de Déu. No totes les aportacions fan una valoració alta del seu funcionament. Es demana vetllar per la seva existència i representativitat, la freqüència de convocatòria, les temàtiques tractades i el clima de pregària i discerniment que haurien d'anar adquirint.

40. Crear un «observatori» diocesà de la sinodalitat

Vinculat amb les institucions diocesanes ja establertes i tal com els documents del Sínode 2021-2023 assenyalen, es proposa establir un grup permanent format per preveres, consagrats i laics que, juntament amb el bisbe, vetlli per la pràctica i l'enfortiment de la sinodalitat i ofereixi a les comunitats instruments d'anàlisi i formació en aquest camp.